

напуснати се вий, и плаха бяга пакъ.
Орли, примамени отъ стръвенъ мирисъ / съ гракъ
едвамъ дочутъ отъ висъ, сѣ виятъ мошнокрили,
въ мракътъ на дебрите пронизенъ погледъ впили...
Отново въ себе си се влуша пустошъта;
а тезъ които ѝ за мигъ самотността
смутиха, дома се завърнаха — те първи
готови за борба / — за да изкупятъ съ кърви
отъ миналите дни на робството срамътъ
и да изпълнятъ надъ тирана сетний съдъ,
неумолимий съдъ отсъденъ отъ съдбата.

всѣхъ зе-
ни светни на

Оборище! Въ светий венецъ на имената,
венецъ България що кити и до край
ше кити — блясъка отъ тебе що сияй,
тъмъ той и само той величие приава.
Безъ тебе бързо би световната забрава
обеззначила тяхъ — катъ бисерний герданъ
комуто липсува елмазътъ, нескованъ
добре и някъде изгубенъ... Въ дни отдавна
живели сж тъдезъ въ гъстаците дъбравни
жреци пустинници. Таинственний имъ храмъ
е билъ подъ старите свещенни буки, тамъ
възйети царственно средъ равната поляна,
прегърнати, единъ на друго ослана...

Въ книги спазени отъ предвековни дни
е отбелязано, че тукъ сж хорски съдбини
жреците гаткали — по бягътъ лъкатушенъ
на пенния потокъ, или пъкъ отъ подслушанъ
въ потайна доба шумъ на тъмните листа,
таинственъ разговоръ повели тамъ съ ношъта: —
и слушалъ земний синъ презъ тяхъ гласътъ небесенъ,
предъ жертвений олтарь въ мечтания унесенъ
склонилъ глава. Дали гадателъ вдъхновенъ
тогазъ ще е дозелъ, че съдбоносенъ день
ще дойде някога и тукъ, надъ изличени
следи на тоя храмъ, за сетенъ пътъ решени

11
Легенда

12 La
v, v

11 U v